

Fra svundne tider

NED I DALEN

Ned i dalen der hvor elven gjør en bue
mellom granene en liten hytte står,
og to gamle sitter ensom ved sin grue.
Han er litt bøyet nu, og hun har snehvitt hår.
En gang var der liv og barnelek i stuen,
gråt og latter i de blanke barneblikk,
men nu sitter de og stirrer inn i luen,
lever opp igjen de årene som gikk.

En for en er barna fløyet ut av reden,
ut i verden for å sørge for seg selv.
Og de gamle føler stillheten og freden,
kanskje føles det litt tungt allikevel.
Av og til så er det nesten som det kjennes
som de intet har igjen for alt sitt strev.
Og så legger han sin gamle hånd i hennes,
og de leser om igjen det siste brev.

(Denne visen er vel like aktuell i dag, skriver L.S.
fra Bonnefjord til oss.)

Mot: Den hvor sjelen er belen

Skjønn og for minsten

